Espeleologia

Per DavidG el dv., 13/03/2020 - 17:48

Són múltiples les històries d'encontres personals amb Déu que tenen com a escenari una cova. Una cova és un espai secret. Els nens juguen a fer-se'n amb branques i fulles; i sols hi podran accedir els més afins.

A la cova no s'hi va pels camins habituals. Si es vol entrar-hi sovint convé ajupir-se per no topar amb el sostre. Per això la cova ens remet a la infantesa, a la humilitat, al tresor que sols jo conec i sols jo decideixo amb qui compartir.

Em proposo una estona de pregària personal imaginant que la trobada amb Déu és produeix en una cova. Aquell que transcendeix tota cosa creada s'insereix en la immanència més íntima i còncava de la meva petita vida. A l'alçada del meu pit imagino l'acollida: allà on batega el cor i on ressonen tots els sentiments. L'imagino com un espai amb poca llum. Però no és una obscuritat que faci por sinó que convida a la intimitat, a l'encontre amb el jo més autèntic. Es imperceptible cap brogit –sóc lluny dels tràfecs quotidians!-, però tampoc això m'inquieta.

Em dono el temps necessari per arribar a aquell racó de la meva ànima. La respiració que s'alenteix em fa conscient de l'accés lent però progressiu. Es tracta d'un abaixament on les cordes asseguren el meu pas. Penetro per les escletxes amb dificultat per trobar llocs on posar el peu. Finalment arribo al centre de la cova. Hi veig poc però em sento segur i sento la presència d'aquell que m´és pare, amic, germà i amo a la vegada. Som allà, tots dos. El veig sense veure'l. El sento acaronant la meva petitesa. L'escolto fins a deixar-me estremir pel que em diu a cau d'orella. El rellotge no s'ha aturat però no passa el temps.

Després, el record queda a la memòria, inesborrable. Es possible l'encontre sense mitjancers paisatgístics, fraternals o litúrgics. T'has trobat amb Ell dins la Cova del teu ésser.